

Kulturnatten pyttisan heller.

Utanför Domkyrkan låg en lapp. ”Kom och se konstelevernas verk på Nya K-hallen.” Kulturnatten i fullmåne, vad skulle kunna gå fel? Jag måste ha varit i senaste laget för det fanns inte många där. Konsteleverna stod och hängde, trötta efter en hel dag av besökare. Jag strosade runt. Vita väggar fyllda på smakfullt sätt med tavlor. Bord med små och stora skulpturer. Så, bakom en dörr, i ett mörklagt rum, känselkonst. Jag steg in och sögs in i mörkret. ”Ta två steg fram och sträck ut en hand.”,,
hörde jag en kvinna säga. Jag gjorde som jag blev tillsagd. Mjukt tyg i strimlor hängande som ett draperi. En pust mot mitt ansikte av varm luft. ”Ett steg till!” Min hand mötte något. Jag försökte få en bild av det jag kände. En människa? Tyg, fast materia men inte som sten, värme, en svag rytmisk rörelse följt av ett svagt ljud. Jo en människa. Jag förde handen upp. Försiktigt. Rygg, axlar och hår. Långt hår. Vått hår. Klubbigt på något sätt. Jag tog bort handen. Kände en tung doft. Jag stod kvar men inget hände. ”Vad vill du säga med din konst?” frågade jag. Inget svar. Jag hummade och backade tre steg. Förbi draperiet vände jag mig om och var på väg ut. ”Gå inte!” En hand snuddade min axel. Jag hörde någon försöka öppna dörren, mumlandes, på andra sidan. Den var låst. ”Vad håller ni på med? Har ni låst dörren?” Kvinnan skrattade till. För några år sedan hade jag blivit mycket obehaglig till mods av det som hände. Rädd till och med. Skratta när rädslan knackar på skallbenet, vettet famlar runt och hjärtat börjar slå på gränsen till galopp. Bästa sättet var att lura den. Säkert flera terapeuters mantra. Så jag skrattade också till. Tystnad. Jag var också tyst. Men jag log. Nackhåren reste sig. Någon hade smugit sig upp bakom mig. Kroppen spände sig. När handen återigen rörde min axel la jag min hand på den och grep tag och tryckte till. Hårt. Kvinnan flämtade till. Oberedd på det jag gjorde. ”Jag vet inte vad ni håller på med men det är dags att sluta nu.” Det fanns en annan person i rummet. Troligtvis ”konstverket” jag känt på nyss. Jag kände värmen från en kropp till höger om mig. Hörde andetag. ”Jaså, du tycker det!” Det var inte vad personen sa utan hur. Arrogansen studsade ur munnen och jag kände samtidigt spott på halsen. I det ögonblicket började jag känna obehag. Skratta för fan. Stoppa rädslan innan den tar över. Minnet av kvällen då jag var instängd i en mörk hiss med okända människor vaknade. Trevandet av händer, rädslan som blev till hysteri hos vissa och känslan av instängdhet sköljde över mig. Kämpa emot. Ända från tårna samlade jag kraft och började skratta. Högt. Högre och högre. Jag tryckte handen tills den började knaka och kvinnan skrek till. Jag böjde ner huvudet och slängde iväg det i riktning mot personen som stod till höger. Rösten hade tillhört en man och han var inte så lång. Det krasade till och någon kved. Jag tog några steg fram och nådde den stängda dörren. Kände att den fortfarande var låst. Slutlekt! Backade och gjorde som de gör på tv, sparkade allt jag kunde. Dörren flög upp och jag gick ut. Såg mig inte ens om. Jag hörde någon ropa att jag skulle stanna men det sket jag i. Bakom ryggen gav jag konsteleverna fingret och tänkte att jag nog borde gå hem istället. Böcker är trots allt också konst.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erika H med Poeter.se id #9814 innehar upphovsrätten